

III Международная научно-практическая
интернет-конференция

**АКТУАЛЬНЫЕ НАУЧНЫЕ ИССЛЕДОВАНИЯ В
СОВРЕМЕННОМ МИРЕ**

25-26 июля 2015 г.

ВЫПУСК 3

Часть 1

Переяслав-Хмельницкий

УДК 001.891(100) «20»

ББК 72.4

A43

Главный редактор:

Коцур В.П., доктор исторических наук, профессор, академик Национальной академии педагогических наук Украины

Редколлегия:

Базалук О.О., д.ф.н., профессор (Украина)

Боголиб Т.М., д.э.н., профессор (Украина)

Мусабекова Г.Т., д. п. н., профессор (Казахстан)

Лю Бинцянь, д. иск. (КНР)

Тамулет В.Н., д.и.н. (Молдова)

Мартынюк Т.В., д. иск. (Украина)

Таласпаева Ж.С., к. фил. н., профессор (Казахстан)

Чернов Б.О., к.п.н., профессор (Украина)

Мартынюк А.К., к. иск. (Украина)

Воловык Л.М., к. г.н. (Украина)

Ковальська К.В., к.и.н. (Украина)

Актуальные научные исследования в современном мире: материалы III
Международ. научн.-практ. инт.-конф., 25-26 июля 2015 г., Переяслав-
Хмельницкий. // Сб. науч. тр. - Переяслав-Хмельницкий, 2015. - Вып. 3, ч. 1 -
173 с.

Сборник предназначается для научных работников, аспирантов, студентов и преподавателей.

The collection is intended for scientists, graduate students and teachers

Published once a month

УДК 001.891(100) «20»

ББК 72.4

A43

зрозумілим як передумова фізичного і духовного розвитку людини, необхідна умова вільного й всебічного її розвитку, як те, без чого людина не може в повній мірі реалізувати власні біологічні здібності, здатність до активного і творчого соціального життя й реалізації власного призначення. Під цим кутом зору теоретичне осмислення здоров'я з необхідністю повинно включати до себе аксіологічний аналіз, який передбачає обґрунтування здоров'я як деякого центру цінностей світу людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Фуко М. Воля к истине: По ту сторону знания, власти и сексуальности. Работы разных лет.
2. Пер. с фр. [Текст]/ М.Фуко – М.: Магистериум: Касталь, 1996.
3. Fisher D.H. Growing Old in America [Text]/ D.H. Fisher. - New York: Oxford University Press, 1977.
4. Хорни К. Невротическая личность нашего времени. Самоанализ / Пер. с англ. В.В.Старовойтова; Общ.ред. Г.В.Бурменской [Текст] / К. Хорни. - М.: Прогресс: Универс, 1993.
5. Susser M., Susser E. Choosing a Future for Epidemiology: Eras and Paradigms [Text]/ M. Susser, E. Susser // Am J Public Health. 1996, May; 86 (5). P. 668-673.

Терещенко Марина Миколаївна
(Київ, Україна)

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ПРЕДМЕТ СУЧАСНИХ МІЖДИСЦИПЛІНАРНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Інноваційні процеси в суспільному житті перебувають останнім часом в полі посиленої уваги з боку як закордонних, так і вітчизняних фахівців. Причому актуалізуються як побутові, так і наукові розмови про інновації в найрізноманітніших галузях суспільної життєдіяльності: на виробництві, в підприємстві, в рекламі та маркетингу, в освіті та науці.

Вивченню економічних аспектів інноваційної діяльності присвячені дослідження, наприклад, П. Завліна, А. Іпатова, Л. Кулагіна, А. Кутейникова, А. Ламанова, А. Медведєва. Досить багато статей бухгалтерського профілю присвячені аналізу інновації як способу змінення фінансових зобов'язань підприємства. Постійно розширюється спектр публікацій про інноваційні методики у викладанні, нові технології в освіті в цілому (І. Дичківська, Л. Даниленко, Г. Нестеренко, В. Химинець та ін.).

Сучасні зміни що визначені інтелектомістким змістом дослідниками С. Переслегіним, С. Глаз'євим, описуються як формування інноваційно-когнітивного укладу суспільства [1, с. 61], саме ці зміни актуалізують потребу у всебічному дослідженні новацій, інновацій, нововведень у суспільному розвитку. Разом із тим, стає все більш очевидними, що інновації не можуть бути комплексно вивчені лише в рамках якоїсь однієї галузі знань. Це складний багатограний і мультирівневий феномен, всі аспекти якого можуть бути досліджені лише із залученням різних галузей науки. Серед тих наук, які

можуть бути залучені для конструктивного комплексного дослідження феномен інновацій, - щонайменше такі: філософія, соціологія, педагогіка, економіка, менеджмент, політологія і державне управління. Розглянемо детальніше потенційний внесок кожної з них в наукові дослідження феномену інновацій та інноваційної діяльності.

Філософія як система знань і теоретично сформульований світогляд, та філософські науки в цілому в концептуальному плані аналізують і тлумачать феномени новацій, інновацій, інноваційної діяльності, нововведень. За допомогою методів філософського аналізу можна уточнити різницю між названими категоріями, виявити особливий механізм і логіку розгортання інноваційної діяльності, особливості природної реалізації життєвого циклу інновацій. Також прерогативою філософського дослідження є світоглядне осмислення моделей інноваційного процесу, адже сьогодні відомо щонайменше 4 такі моделі, що були домінатними на різних етапах історії людства або на різних континентах.

Також філософія може виявити й обґрунтувати відмінності між управлінням знаннями, управлінням інформацією та менеджментом славно інноваційної діяльності. Знання та інформація є необхідним підґрунтям для успішного провадження інноваційної діяльності, проте між всіма трьома названими процесами є концептуальні відмінності, які досягаються логікою інноваційної діяльності.

На підставі всього вище зазначеного філософське дослідження здатне обґрунтувати ідею, що уявлення про механізми інноваційних процесів суттєво впливають на вимоги, які висуваються до компетенцій професіоналів із інновацій. Філософія визначає, що бачення інноваційного процесу має еволюційний характер, в той час як цей процес постає середовищем діяльності фахівців з управління інноваціями. Таким чином філософія освіти може надати базове підґрунтя для підготовки фахівців із інновацій.

Важливий внесок у дослідження інновацій може зробити соціологія, головним чином це стосується вивчення громадської думки та емпіричних показників розвитку і поширення інновацій в суспільстві. Основним інструментом емпіричного соціологічного дослідження можна вважати опитування, за допомогою якого доцільно здійснювати моніторинг розвитку так званої інноваційної культури суспільства. Наскільки в суспільстві розвинене розуміння сутності і змісту інновацій, що розуміють під інноваціями більшість громадян, наскільки окремі соціальні групи здатні розробляти та впроваджувати інновації, наскільки населення в принципі відкрите і готове до поширення інноваційних продуктів і послуг ... Всі ці та пов'язані питання можуть бути вивчені за допомогою розробки опитувальника і періодичного вивчення громадської думки із цього приводу. Окремим аспектом є вивчення думки керівників підприємств на предмет того, які інновації їм потрібні для підвищення конкурентоспроможності, чого їм не вистачає для успішної інноваційної діяльності, які потенційні партнери для цього можуть бути корисні тощо.

На основі емпіричного соціологічного опитування можливе більш узагальнююче теоретичне дослідження, яке є вивченням суті предмета та його зв'язків з іншими елементами соціального світу.

Освіта, педагогічні науки можуть і повинні зосередити увагу на уточненні особливостей підготовки спеціалістів із інноваційної діяльності. Які кваліфікаційні характеристики вони повинні мати? На яких освітніх рівнях і за якими професійними програмами потрібно готувати фахівців або менеджерів з інновацій? Як компетенції в них потрібно сформулювати? Всі ці питання можуть отримати відповідь у наукових розвідках із педагогічних наук. Прикладами таких комплексних досліджень із питань підготовки професіоналів-інноваторів є дисертації В.Зінова та Н.Шубнякової [2; 3].

Педагогічні наукові розвідки можуть створити концептуальне наукове підґрунтя для розробки відповідних програм для бакалаврату, магістратури, для курсів підвищення кваліфікації, визначити ієрархічні рівні компетенцій, які можуть нарощуватись поступово в процесі безперервної освіти, або освіти-впродовж-життя. Логічно припустити, що професіонала з інноваційної діяльності можна готувати на базі ступеня бакалавра з будь-якої спеціальності, оскільки інновації потрібні в усіх сферах, і якщо бакалавр вивчив особливості функціонування того чи іншого соціального інституту, розібрався в певній галузі виробництва, чи надання послуг, - то саме на ці базові знання доцільно експлікувати технології створення і впровадження нововведень у цій галузі.

Також з позиції педагогічних наук зрозуміло, що в ході реалізації програм навчання з управління інноваціями має першочергове місце зайняти індивідуалізація навчання в межах консультаційної роботи, що визначається суттєвою варіативністю процесу управління інноваціями в різних галузях народного господарства. Практика навчання, по-суті, має являти собою реакцію на виявлені проблеми в діяльності окремого слухача та конкретних підприємств. Навчальний процес стає подібним специфічному технологічному процесу, операційний склад якого покликаний принципово вирішувати виявлену проблему.

Проте, крім педагогічного впливу на процеси підготовки фахівців із інноваційної діяльності, важливим чинником також є державна політика в галузі інноваційного розвитку та інноваційної діяльності.

Найціннішим внеском політичних наук у дослідження феномену інновацій може стати концептуалізація основних моделей державної політики підтримки інноваційної діяльності. Ми згодні з А. Ковачем [4], що сьогодні серед розвинених країн нема такої, де держава тими чи іншими методами не прагнула б сприяти інноваційному процесу. Аналізуючи державну політику розвинених країн у сфері підтримки інновацій за ступенем державного регулювання можна виділити два полюси. На одному виступають США та Велика Британія, де держава найменше втручається в економіку, в тому числі й в інноваційну діяльність, на іншому - Франція та Японія, в яких держава найбільш активно підтримує інноваційний процес всіма можливими методами.

Перший полюс, який умовно можна назвати англо-американською моделлю інноваційної політики, характеризується найбільш повною автономією підприємництва в інноваційній сфері. За такої моделі вважається, що ринкові механізми самі сприяють прискоренню інноваційного процесу, тому держава основні зусилля спрямовує на підтримку розвитку ринкового середовища. Другий (франко-японський) полюс інноваційної політики характеризується досить значним впливом держави на розвиток інноваційного

процесу, в тому числі і неринковими методами, шляхом прямих дотацій і субсидій підприємствам і організаціям, які здійснюють інноваційну діяльність.

За обох моделей державна політика в інноваційній сфері включає методи прямого і непрямого стимулювання, які використовуються більше чи менше в кожній країні, залежно від того, до якого полюсу тяжіє національна інноваційна політика. Англо-американська модель передбачає в основному непрямі методи стимулювання інноваційної діяльності, тоді як франко-японська - характеризується широким застосуванням сукупності методів прямого стимулювання інноваційного процесу. Проте обидві зазначені вище моделі в чистому вигляді не зустрічаються в жодній з країн світу. Уряди всіх без винятку розвинутих країн впливають на інноваційний процес у своїх країнах комбіновано, застосовуючи методи як прямого, так і непрямого стимулювання [4].

Крім філософії, соціології, педагогіки, політичних наук у справі дослідження феномену інновацій не можна не звернутись до досліджень із економіки та менеджменту. Оскільки в усьому світі потреба в інноваційній діяльності першине виникла саме задля підвищення ефективності роботи підприємств, задля збільшення прибутку і успішної конкурентної боротьби, то дуже багато досліджень з проблематики інновацій здійснено саме в рамках економіки та менеджменту.

Управлінські науки можуть дослідити і обґрунтувати методи специфічного управління інноваційними процесами, особливості менеджменту інноваційної організації, способи успішного провадження проектного менеджменту. Дослідники в галузі управління можуть визначити оптимальні організаційні структури для провадження інноваційної діяльності, обґрунтувати, якою має бути корпоративна культура для поширення інновацій, як управляти змінами і долати спротив персоналу і так далі.

Внеском економічних досліджень у вивчення інновацій може бути визначення потенційного прибутку і витрат від впровадження того чи іншого нововведення, розрахунок бюджету на його розробку і реалізацію. Разом зі статистикою, економічні науки демонструють тенденції і показники розвитку інноваційної діяльності в кількісному вимірі. Наприклад, такі дослідження показують, що в Україні не лише питома вага інноваційних підприємств, є в 20-30 разів меншою, ніж у розвинених країнах, але, крім того, даний показник проявляє тенденцію до зменшення. Причому зменшується не лише питома вага підприємств, що займаються інноваційною діяльністю, а й їхня кількість у абсолютному вираженні. Це вказує на те, що інноваційною діяльністю в Україні продовжують займатися великі підприємства, кількість і частка яких природно не може бути великою.

Зі свого боку, наука державного управління може презентувати обґрунтування способів посилення державної підтримки тим суб'єктам, які займаються інноваційною діяльністю, що в цілому відповідає загальносвітовим тенденціям. Також корисними можуть стати проекти стратегії державного управління стосовно розвитку технопарків, інкубаторів, різноманітних дослідницьких центрів та мережевих структур, налагодження своєрідного симбіозу академічної науки і промисловості.

Отже, у цій роботі ми розкрили необхідність і складові міждисциплінарності в науковому дослідженні феномену інновацій та

інноваційної діяльності. На останок слід зазначити, що міждисциплінарність як характерна риса сучасних наукових робіт пов'язана з такою специфічною характеристикою науки кінця ХХ - початку ХХІ століть, як тенденція до синтезу, інтеграції досягнень окремих галузей науки. Разом з тим, ця природна тенденція обертається відповідною методологічною вимогою і до дослідників - вимогою комплексного, всебічного дослідження будь-якого об'єкта з обов'язковим урахуванням напрацювань різних галузей науки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Иванов Д.В. Общество как виртуальная реальность / Д.В. Иванов // Информационное общество: сб. – М.: ООО «Издательство АСТ», 2004. – С. 355-428.
2. Зинов В.Г. Развитие системы профессиональной переподготовки менеджеров для повышения эффективности инновационной деятельности: теория и практика / В.Г.Зинов // Дисс. на соискание уч.степени д. экон. наук: 08.00.05. – М., 2005. – 347 с.
3. Шубнякова Н.Г. Формирование модели управления подготовкой инновационных менеджеров в условиях модернизации экономики / Н.Г.Шубнякова // Дисс. на соискание уч. степени канд. экон. наук: 08.00.05. – Н. Новгород, 2011. – 123 с.
4. Ковач А.В. Світові тенденції інноваційного процесу на сучасному етапі [Електронний ресурс] / А.В.Ковач – Режим доступу: <http://intkonf.org/kovach-av-svitovi-tendentsiyi-innovatsiy-nogo-protsesu-na-suchasnomu-etapi>.